

AANKOMST IN GHANA

Het is een drukte van jewelste in de haven van Tema in Ghana. Vrachtschepen manoeuvreren zich een weg in de haven, op zoek naar een lege plaats aan de kaai om te lossen. Grote liften heffen gigantische containers van de vrachtschepen. Mannen met veiligheidshelmen, vrachtwagens, heftrucks, ...

Net aangekomen, staan we de drukte wat te bekijken. Plots wenkt een man van beneden op de kaai naar ons. Hij roept: "Where's the captain? I'm looking for the captain!". Jiang stapt naar voor en roept terug: "Yes, that's me! I'm the captain!", en hij doet teken naar de man dat hij aan boord mag komen. Jiang en de man schudden elkaar de hand en verdwijnen in de kajuit.

Ondertussen maken wij ons klaar om aan wal te gaan. Onze vuile kleren vol smeerolie en zout van de zee ruilen we in voor gemakkelijke maar schone kleren. We zijn benieuwd om Ghana te bezoeken. Niemand van ons is er al eens geweest.

Maar wat zou de man te bespreken hebben met Jiang?

Een uurtje later neemt Jiang afscheid van de man. Aan het bedrukte gelaat van Jiang kunnen we aflezen dat de man géén goed nieuws heeft gebracht.

"Kom, " zegt Jiang tegen ons, "laten we even van boord gaan en een fijn cafeetje zoeken. We hebben wel wat lekkers verdiend, denk ik."

Dat laten we ons geen twee keer zeggen. Bezorgd maar toch wel blij volgen we Jiang aan wal. Dan doet Jiang eindelijk zijn verhaal:

De man was dorpschef van Adausena, één van de dorpen van de goudmijn. Een hele vriendelijke man. Hij wist dat wij een lading goud kwamen halen. Hij wilde zijn verhaal kwijt. Er gebeuren blijkbaar erge dingen in de goudmijn in Adausena...

De mensen in het dorp hebben altijd van landbouw geleefd. Vooral mango-bomen zorgden voor inkomsten. Maar sinds de komst van de goudmijn is alles veranderd.

Om goud te kunnen opgraven, hebben ze de mango-bomen moeten kappen. Voorlopig kunnen de mensen hun geld verdienen in de goudmijn. Het verlies van de mango-bomen is dus nu nog niet zo erg. Nu nog niet, want over 16 jaar zal dat anders zijn. De mijn zal maar 16 jaar kunnen bestaan. Dan is de mijn uitgeput en moet het mijnbedrijf een andere plaats zoeken om goud op te graven. Waar de mensen dan moeten werken om geld te verdienen, is nog maar de vraag, want hun mango-bomen zijn ze kwijt. We luisteren aandachtig naar het verhaal van Jiang. Iemand van ons onderbreekt hem en zegt:

"Daarna zullen de mensen toch terug aan landbouw kunnen doen? Misschien kunnen ze opnieuw mangobomen planten..." "Tja", zegt Jiang, "dat denk ik niet... Luister..."

"Om goud te kunnen ontginnen gebruiken ze een giftig goedje dat ze 'cyanide' noemen. Dat goedje komt in het water, de lucht en in de grond terecht en vergiftigt alles. Aan landbouw zal dus niemand nog kunnen doen als de goudmijn vertrekt. Het drinkwater is nu al zó vervuild door die cyanide dat de mensen er ziek van worden. En planten en bomen kunnen er ook niet meer groeien."

"Maar dat is nog niet alles", zucht Jiang. "Om het goud te ontginnen blazen ze grote rotsen op met dynamiet. Door de ontploffingen hebben de huizen van de mensen barsten en scheuren in de muren. Sommige huizen stortten er zelfs van in! Die goudmijn is dus helemaal niet zo'n goede zaak voor de bewoners van Ahausena. Wij denken dat het goed is voor de mensen omdat ze er kunnen werken en geld verdienen. Maar wat heb je aan geld als je ziek wordt van het vergif in je drinkwater?" Jiang staart somber naar zijn glas. Al jaren is hij kapitein van het vrachtplotschip. Ook zijn vader heeft altijd gevaren. Maar hiervan wist hij niets.

Ook wij zitten er wat verslagen bij. Dat wisten wij helemaal niet! Wij die dachten dat die goudmijn een goede zaak was voor iedereen.

fPlots slaat Ben, onze machinist op de tafel. "Dat moet iedereen weten! De hele wereld gebruikt een gsm, en denkt nog altijd dat dit zo'n prachtige uitvinding is. De mensen moeten weten dat er aan de gsm ook duistere kanten verbonden zijn!" Daar gaat iedereen mee akkoord. Vastbesloten om het verhaal van de goudmijn thuis te vertellen, beslissen we om foto's te verzamelen.

Doen jullie mee?